

نی محزون (چشمه مہتاب)

امشب ای ماہ بہ درد دل من تسکینی
آخر ای ماہ، تو ہمدرد من مسکینی
کاهش جان تو من دارم و من می دانم
کہ تو از دوری خورشید چہا می بینی
تو ہم، ای بادیه پیمای محبت، چون من
سر راحت ننهادی، بر بالینی
ہر شب از حسرت ماہی، من و یک دامن اشک
تو ہم ای دامن مہتاب، پر از پروینی
ہمہ در چشمہ مہتاب غم از دل شویند
امشب ای ماہ، تو ہم از طالع من غمگینی
من مگر طالع خود در تو توانم دیدن
کہ توام آینہ بخت غبار آگینی
باغبان خار ندامت بہ جگر می شکند
برو ای گل! کہ سزاوار همان گلچینی
نی محزون، مگر از تربت فرہاد دمید
کہ کند شکوہ زہجران لب شیرینی
تو چنین خانہ کن و دل شکن، ای باد خزان
گر خود انصاف دہی، مستحق نفرینی
چہ دلی بود و چہ دینی، کہ ببردیش از راہ
تو سر و سینہ ندانم بہ چہ کفر و دینی؟
کی بر این کلبہ طوفان زدہ سر خواہی زد؟
ای پرستو! کہ پیام آور فروردینی
"شہریار" اگر آیین محبت باشد
چہ حیاتی و چہ دنیای بہشت آیینی

محمد حسین شہریار